

किंतच्छिष्टसंमतमित्याकांक्षायां द्वयमपि हेतुविशेषयोः समबलत्वात् सममेवेत्याह प्रत्यक्षेति कंठकूपेक्षुत्पिपासानिदृत्तिरित्यादिकंतत्रतत्रधारणाफलं योगपक्षे प्रत्यक्षमेव प्रामाण्यहेतुः सांख्यपक्षे तु पूर्वोदाहृतं शास्त्रमेवास्ति अतः श्रुतिप्रत्यक्षयोस्तुल्यबलत्वाद् द्वयमपि शिष्टसंमतमेवेत्यर्थः ॥ ७ ॥ फलस्याविसंवादादपि द्वयोः साम्यमाह उभेचैते इति ॥ ८ ॥ फलैक्ये हेतुसाधनैक्यमाह तुल्यमिति व्रतानां अहिंसासत्यास्ते यादीनां न ह्येकहूपेसाधने गतिद्वयं संभवति नापि द्वयोर्गत्योः परमत्वं संभवति अत उभयप्राप्या एकैव गतिः यथोक्तं भगवता यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यत इति कतर्हितयोर्विसंवाद इत्यत आह दर्शनं संमतयोरिति दर्शनं शास्त्रं अयमर्थः महदादित्कारणं जगत् रज्ज्वां सर्प इवात्मन्यव्यस्तं तत्सम्यगवेक्षणलक्षणेनाधिष्ठानज्ञानेन बाधितं चेत् संसारस्य सबीजस्योच्छेदो भवतीति सांख्याः योगास्तु हेयं दुःखमनागतमिति हेयं वस्तुपन्थस्य द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो हेयहेतुरिति तन्निमित्तमुक्तं तथाच महदादिदृश्याकारवृत्तिनिरोधेन द्रष्टृदृश्ययोर्वियोगे सति द्रष्टृवृत्तिसारूप्याभावात् स्वरूपेऽवस्थितिः कैवल्यं भवति यथोक्तं योगश्चित्तवृत्ति

प्रत्यक्षहेतवो योगाः सांख्याः शास्त्रविनिश्चयाः ॥ उभेचैते मते तत्त्वे मम तात युधिष्ठिर ॥ ७ ॥ उभेचैते मते ज्ञाते नृपते शिष्टसंमते ॥ अनुष्ठिते यथा शास्त्रं नयेतां परमां गतिं ॥ ८ ॥ तुल्यं शौचं तपो युक्तं दया भूतेषु चानघ ॥ व्रतानां धारणं तुल्यं दर्शनं न संमतयोः ॥ ९ ॥ युधिष्ठिर उवाच यदि तुल्यं व्रतं शौचं दया चात्र फलं तथा ॥ न तुल्यं दर्शनं कस्मात्तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १० ॥ भीष्म उवाच रागं मोहं तथा स्नेहं कामं क्रोधं च केवलं ॥ योगाच्छित्वा ततो दोषान्यं चैतान् प्राप्नुवंति तत् ॥ ११ ॥ यथा चानिमिषाः स्थूला जालं छित्वा पुनर्जलं ॥ प्राप्नुवंति तथा योगास्तत्पदं वीतकल्मषाः ॥ १२ ॥ तथैव बागुरां छित्वा बलवंतो यथामृगाः ॥ प्राप्नुयुर्विमलं मार्गं विमुक्ताः सर्वबंधनैः ॥ १३ ॥ लोभजानित थाराजन्बंधनानि बलान्विताः ॥ छित्वा योगाः परं मार्गं गच्छन्ति विमलं शिवं ॥ १४ ॥

निरोधः तदा द्रष्टुः स्वरूपेव स्थानं वृत्तिसारूप्यमितरत्रेति एवं च हेतुना शेकार्यनाशाज्जगतो मिथ्यात्वनिरूपणं व्यर्थमिति मन्यते इति यथोक्तं वासिष्ठे द्वौ क्रमौ चित्तनाशस्य योगो ज्ञानं चराघव योगो वृत्तिनिरोधो हि ज्ञानं सम्यगवेक्षणं असाध्यः कस्यचित्तयोगः कस्यचित्तत्वनिश्चयः प्रकारौ द्वौ ततो देवो जगाद परमः शिव इति ॥ ९ ॥ फलसाधनयोरैक्ये किमर्थोऽयं शास्त्रभेद इति शङ्कते यदीति ॥ १० ॥ उत्तरमाह रागमिति अयं भावः ज्ञानपक्षे वस्तुतत्त्वदर्शनेन सकृदपि बाधितस्य द्वैतसत्यत्वसंस्कारस्य पुनरुदयो न भवति प्रतिबिम्बादिव तन्मिथ्यात्वनिश्चयात् तथाच रागाद्यनुदयान्न कर्मनापि देहो नापि तज्जुः खंच भवति संसारकारणाभावात् सुखेन मुच्यते च यथोक्तं दुःखजन्मवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापायेतदनंतरा पायादपवर्ग इति योगपक्षे तु निरोधसंस्कारबलैर्नैव दृश्यसंस्कारोपमर्दः कार्यः ततश्च रागाद्युच्छेदक्रमेण मुच्यते तदभावे त्वसकृन्निरोधाभ्यासे पिरागाद्याक्रांततया योगाद् दृश्यतीति योगमार्गे मोक्षे विघ्नसंभावनास्तीति नासौ मुख्य इति ॥ ११ ॥ एतदेव महामत्स्यायने कदृष्टां तैरुपपादयति यथाचेत्यादिना अनिमिषामत्स्याः योगशब्दोऽत्र प्रायेण मत्वर्थी यो च प्रत्ययांतो योगिपरः प्रकरणाज्ज्ञेयः ॥ १२ ॥ बागुरां पाशवतीं स्नायुरज्जुं ॥ १३ ॥ १४ ॥